

гнѣвъ блѣснѣлъ въ очи-тъ му. Тя поблѣднѣла и паднѣла безъ чувства на рѣцѣ-тъ на единъ отъ слугини-тъ. Но Богъ укротилъ гнѣва на царя; той слѣзълъ отъ прѣстола си, самъ си поддържалъ бесчувствениѣ-тъ Есѣирь, докль дошла въ себе си, и тогава ѿ казалъ ласково: „Есѣире, ты пѣма да умрешъ! Ты ще бѣдешъ исключена изъ общія законъ, който осѣжда на смѣръть всѣкого, който ся осмѣли да прѣдстане прѣдъ мене безъ мое позволеніе.“ Кога видѣлъ, че ся вече совершено свѣстила, Артаксерксъ продължалъ: „царице, что желаешъ? Проси смѣло: азъ сѣмъ готовъ да ти дамъ и до половинѣ отъ царство-то ми.“ Есѣирь просила, да дойде царя-тъ наедно съ Амана да обѣдва у неѣ. „Тогава,“ говорила тя, „щѣ ти открѣмъ, господарю, просѣмъ-тъ си.“ Царя-тъ заповѣдалъ да кажатъ Аману, непрѣмѣнно да ся испълни воля-та на царицѣ-тъ.

ГЛАВА СІ.

Торжество-то на Мардохея.

Царя-тъ наедно съ Амана обѣдвалъ у Есѣирь; на другия день ти пакъ просила царя да обѣдва у неѣ наедно съ Амана, и само на третія день искала да обяви просѣмъ-тъ си. Аманъ, като си отивалъ дома, доволенъ отъ почести-тъ, които му направили, былъ твърдѣ веселъ. Но веселіе на злобно сѣрдце не може да бѣде продължително. Той видѣлъ Мардохея, сѣдяща при врата-та на царскія дворецъ—и Мардохей не встанѣлъ прѣдъ него. Това было довольно да отрови всички-тъ радости на Амана; той часъ исчезнѣло негово-то веселіе. Той съ голѣмѣ досадѣ си дошълъ дома и разказвалъ прѣдъ пріатели-тъ и прѣдъ женѣ си всички-тъ добрыни, съ които былъ обсыпанъ. „Азъ,“ говорилъ той, „сѣмъ възвышенъ отъ царя надъ всички-тъ князове и велможи въ царство-то му; азъ имамъ богатство